

DESPRE PUTERILE DEMONICE

- *Vindecarea demonizaților, Duminica a 5-a după Rusalii -*

Mulți dintre oameni, auzind de diavol se întrebă de ce îngăduie Dumnezeu să existe, sau de ce l-a creat Dumnezeu știind că acesta va cădea din cinstea pe care i-a dat-o și se va răzvrăti împotriva Lui? Răspunsul la aceste întrebări îl găsim în Sfânta Scriptură. Trebuie să știm că Dumnezeu nu a creat nimic rău. Înainte de facerea acestei lumi văzute, Dumnezeu a creat lumea nevăzută, puterile cerești, pentru ca ele să știe că au fost plăsmuite din nimic, din bunăvoința Creatorului, spre lauda Lui și pentru ca ele să-l aducă neîncetat mulțumiri pentru slava Lui cea mare. Nu trebuie să credem că Dumnezeu a început creația Sa cu facerea acestei lumi, ca și cum, în nenumăratele veacuri care s-au scurs înainte de facerea lumii văzute, El ar fi stat în nelucrare, fără activitatea și providența Sa divină, singur și neavând către cine să-și reverse binefacerile bunătații Sale, căci în ziua a patra a creației, când s-au făcut luminătorii, „stelele dimineții cântau împreună și toți îngerii lui Dumnezeu sărbătoreau”. Înșă o căpetenie a îngerilor, luceafărul dimineții, s-a mândrit față de Creatorul său, nu s-a mai socotit pe sine dependent de Dumnezeu, nu a mai

recunoscut că toate darurile pe care le avea au fost primite de la Dumnezeu, ci din pricina acestora s-a considerat asemenea cu El. „Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Și acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului!” (Isaia 14, 12-15). Această căpetenie a îngerilor, căzând din cer și întunecându-se, a tras cu sine o treime din îngerii lui Dumnezeu, devenind diavoli. Prima cauză a prăbușirii lui a fost trufia, prin care a meritat să fie numit șarpe, iar prăbușirea a doua a urmat din cauza invidiei. De aceea dușmanul mântuirii oamenilor încearcă neîncetat să-l abată pe om de la înaintarea sa spre Dumnezeu, însă nu-l poate obliga, ci caută numai să-l atragă ispitindu-l prin îndemnuri, și aceasta datorită libertății de voință cu care a fost înzestrat omul. Duhurile necurate n-au puterea să facă rău oricărui, ele nu pot să intre cu voia lor în nici unul dintre oameni, creați după chipul lui Dumnezeu, de vreme ce n-au avut puterea să pătrundă nici în animale necurate și necuvântătoare fără îngăduința lui Dumnezeu. Desigur că nu trebuie să ne temem de puterea și ispitele vrăjmașului, atâta timp cât cerem ajutorul și avem ocrotirea lui Dumnezeu, căci putem sta împotriva celui rău numai dacă ne supunem lui Dumnezeu: „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. Stați împotriva diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4, 7).

† După cum mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților.

SFÂNTUL IOANICHIE CEL NOU DE LA MUSCEL - 26 iulie

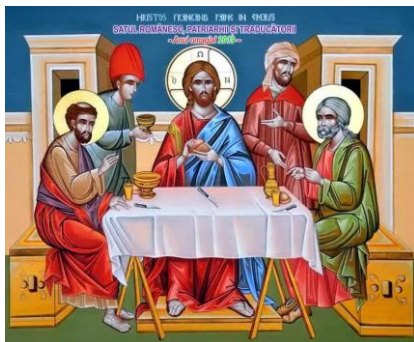
Acest Cuvios plăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinți evlavioși, trăitori în ținutul Muscelului. Din fragedă tinerețe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărțit de toate plăcerile și ispitele lumii deșarte și s-a retras în Mănăstirea Cetățuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviței, unde s-a călugărit și a deprins, de la părinții îmbunătățiți ai așezământului, primele reguli ale vieții ascetice. A cunoscut pe mulți dintre sihaștrii care locuiau în vremea aceea în jurul mănăstirii. Datorită numărului mare de pustnici, una din văile ce înconjoară mănăstirea, era numită, Valea Chiliilor așa cum și astăzi păstrează aceasta denumire. A fost un sfânt al Voievodului Mihai Viteazul care, după bătălia de la Călugăreni, a poposit trei luni în Cetățuia lui Negru Vodă. Minunatul Ioanichie, după ce a deprins modul de viață al călugărilor iscusii, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peșterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 40 de ani. În timpul nevoinței sale în peștera de lângă mănăstirea actuală, era căutat pentru sfat de Voievodul Matei Basarab, de boierii și de curtenii acestuia. Petrecând multă vreme în rugăciune și aspră nevoință, Dumnezeu i-a descoperit multe din tainele Sale, care l-au întărit să rabde toate ispitele războiului nevăzut.

Cunoscându-și dinainte sfârșitul, minunatul părinte Ioanichie și-a încrustat anul trecerii la cele veșnice - 1638 - pe peretele peșterii sale, apoi culcându-se pe patul de piatră și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Peștera fiind părăsită vreme îndelungată, din cauza inaccesibilității locului, de-abia în primele decenii ale secolului al XX-lea, în anul 1944, coborându-se starețul schitului,

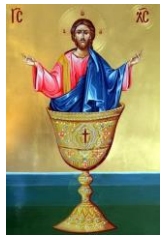
monahul Pimen Bărbieru, cu o frânghie, a descoperit osemintele sfântului galbene și frumos miroitoare, întinse pe un pat de stâncă, iar deasupra erau săpate în piatră aceste cuvinte: „Ioanichie Schimonah, 1638”. În timpul comunismului s-a dat dispoziție să fie îngropate moaștele Sfântului în cimitirul mănăstirii. În ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din zilele de 18-19 iunie 2009 s-a hotărât canonizarea Cuviosului Ioanichie cel Nou de la Muscel (Argeș), cu ziua de prăznuire la 26 iulie. Sfântul Cuvios Ioanichie este considerat un sfânt ocrotitor al familiilor și un mijlocitor al acelor ce vor să aibă copii. Sfântul cuvios Ioanichie a săvârșit multe minuni, dintre care amintim: tămăduirea minunată a unui copil bolnav de leucemie, vindecarea unui bărbat de cancer, deschiderea graiului unui copil, redarea liniștii și alungarea vrăjbei din casele acelor care ajunseseră la divorț, precum și mijlocirea în rugăciune a celor ce mult și-au dorit să aibă copii. Medicii au fost neputincioși la cererea lor, dar să nu uităm că: „ceea ce este cu neputință a oameni, este cu putință la Dumnezeu”. Amin.

Anul 2019 a fost proclamat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca „An omagial al satului românesc - al preoților, învățătorilor și primarilor gospodari în Patriarhia Română”, dar și „An comemorativ al Patriarhilor Nicodim Munteanu și Iustin Moisescu și al traducătorilor de cărți bisericești”. Omagierea satului românesc și a contribuției sale majore la devenirea istorică a poporului român este o necesitate și o demnitate. Totodată, este necesară cunoașterea situației precare și incerte în care se află astăzi satul românesc și locuitorii lui. Satele românești, cu biserici și case țărănești, cu cimitire și morminte străjuite de cruci, cu ulițe și porți primitoare, sunt purtătoarele unui limbaj tainic și vizibil al tradiției, al continuității fizice și spirituale ale acestui neam. Satele românești sunt oglinzi ale sufletului românesc, în care se arată astăzi hărnicia și responsabilitatea. Comemorarea traducătorilor de cărți bisericești este un omagiu adus pentru personalitățile-reper ale culturii teologice românești, care, prin ostenele lor cărturărești, au contribuit la luminarea credincioșilor prin cultură și la trezirea conștiinței românești. Între aceștia, Patriarhia Română îi omagiază în anul 2019 pe Patriarhii Nicodim Munteanu și Iustin Moisescu. Îl comemorăm pe vrednicul de pomenire Nicodim Munteanu, al doilea Patriarh al Bisericii noastre. Născut în satul Pipirig, județul Neamț, la 6 decembrie 1864, Patriarhul cărturar Nicodim Munteanu a păstorit Biserica Ortodoxă Română în vremuri tulburi și grele, cu mare responsabilitate,

mult curaj și jertfelnicie. A fost ales ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române în data de 30 iunie 1939, păstorind până la trecerea sa la cele veșnice, 27 februarie 1948. A fost înmormântat în Catedrala Patriarhală din București, la 4 martie 1948. A tradus și tipărit Sfânta Scriptură și o mulțime de cărți duhovnicești. Celălalt vrednic patriarh pe care-l comemorăm anul acesta, Iustin Moisescu, s-a născut la 5 martie 1910, în localitatea Căndești, județul Argeș. I-a urmat Patriarhului Justinian Marina în scaunul patriarhal, fiind ales Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române în data de 12 iunie 1977 și a păstorit Biserica până la moartea sa, 31 iulie 1986. Într-o vreme în care regimul politic comunist încerca să impună societății românești ateismul materialist, Patriarhul Iustin a dăruit culturii teologice lucrări fundamentale, precum și o nouă ediție sinodală a textului scripturistic (Noul Testament din 1979 și Biblia sinodală din 1982), cărți de cult diortosite, traduceri patristice valoroase, noi manuale pentru învățământul teologic și a inițiat colecțiile „Părinți și Scriitori Bisericești” și „Arta creștină în România”. Icoana cu „Cina de la Emaus” a fost aleasă pentru Anul omagial al satului românesc, deoarece într-un sat, Emaus, la 60 stadii depărtare de Ierusalim, Mântuitorul Iisus Hristos s-a descoperit ucenicilor Luca și Cleopa că este El, Cel răstignit și înviat din morți. Amin.

Astăzi, 21 iulie 2019, la ora 17:00, se va săvârși la Biserica noastră Paraclisul Maicii Domnului, după care vom începe seria catehezelor despre explicarea Sfintei Liturghii. Tema acestei duminici: „Materia Sfintei Jertfe”. Centrul cultului ortodox este Sfânta Liturghie, slujba în care se realizează, prin excelență, intrarea noastră în Împărăția Cerurilor, mai precis unirea tuturor în Biserică. Participarea la Sfânta Liturghie și la viața liturgică a Bisericii reprezintă semnul creștinătății noastre și expresia apartenenței la Biserică. Vom putea avea o participare reală, conștientă și luminată, asemenea primilor creștini, doar în măsura în care vom pătrunde în sensul, scopul și rostul ei în viața noastră. Pentru unii dintre noi, participarea la Sfânta Liturghie se concretizează prin aducerea darurilor de pâine și de vin, prin oferirea răspunsurilor liturgice, pentru alții prin împărtășirea frecventă cu Sfintele Taine, prin promovarea rugăciunii comune a Bisericii, prin primirea Cuvântului dumnezeiesc. Iisus Hristos, este prezent cu noi toți în Euharistie.

Informare editorială

Primum spre publicare articole, eseuri, comentarii, poezii, texte religioase sau morale din actualitatea bisericească, viața parohiei sau de spiritualitate ortodoxă. Articolele pot fi predate preotului paroh Marian Macuc sau trimise la adresa de e-mail a Parohiei Pacea: paceabotosani@yahoo.com. Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor.

După 30 de ani...

Până anul trecut, timp de 11 ani, în data de 20 iulie, am sărbătorit pe sfântul proroc Ilie Tesviteanul la Parohia Manolești Vale, unde am fost preot paroh. Cu emoție, bucurie și nostalgie derulez amintirile hramului de fiecare an. Și acum realizez că venirea mea ca preot în Parohia Pacea, nu este o simplă întâmplare, deoarece aceste două parohii au o legătură nescrisă de aproape 30 de ani. Ideea construirii unei biserici în Parohia Manolești Vale a aparținut vrednicului de pomenire preot Teodor Ieremia, care a slujit la Parohia Pacea între anii 1980-1987. În preajma sărbătorii Sfântului Ilie, Părintele Teodor a transportat la Manolești Vale câteva pietre mari cu gândul de a ridica un sfânt lăcaș. Între timp a fost donat terenul pentru biserică de doamna Maria Călin. Mai departe, construcția lăcașului de închinăciune din Manolești Vale s-a realizat prin contribuția credincioșilor, prin strădania părintelui Daniel Baciuc (întocmirea actelor și turnarea temeliei), a părintelui Ciprian Scântei (ridicarea bisericii până la acoperiș), a părintelui Vladimir Orlovski (realizarea bolților, finisarea exteriorului și pregătirea pentru pictură) și a subsemnatului, preot Marian Macuc, (pictarea, înfrumusețarea și dotarea bisericii cu obiecte necesare desfășurării sfintelor slujbe). Mare parte a materialelor de construcții au fost obținute prin jertfa părintelui Marcel Bizubac din ținutul Neamțului. Am slujit în această parohie cu mulțumire sufletească și bucuria lucrului împlinit. Preotul Parohiei Pacea a inspirat construirea Bisericii de la Manolești Vale, iar acum preotul Parohiei Manolești Vale slujește la parohia Pacea. „Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut!” (Psalm 103, 25).

Preot Marian Macuc